

# אלו נערות פרק שלישי כתובות

לז.

עין משפט  
נר מצוה

נא א ב ג מיי פ"א מהל  
גירושין הל' כל כע סמג  
עשין ט' טו"ע אה"ע סימן  
י' סעיף ה' ו'.

## מוסף רש"י

מנצטא גפשה. וממטרא  
מוך צהדה ומזמן לה  
(במות ליה). אלא יוצאה  
בשן ועין. דלא הוה  
ידעת מעיקרא דעמיה  
להסתמך לא מיטרחא  
ומזדהר לאמיו מוך צהדה  
(שם). אנוסה ומפוחה.  
ישראלית, והי אונס  
ממילא הוא ואין לה  
מוך (שם). מתהפכת.  
ואף יוצאה בשן ועין נמי  
ליכא השמא למפך, דכיון  
דהיפוך קל הוא לה ואין  
צו טורח, מתהפכת היא,  
דכל אשה מזה אינה רואה  
להתעבר (שם).

**וראיה דס.** צו ציוס: דיה שפסא. ולא גזרו זה טומאת מעת לעת  
לנמא טהרות שנגעה בהן משעת טבילה עד שעת ראייה דהא אפי'  
יאל דס זה מאתמול והעמידוהו כותלי בית הרחם שזהו הטעם של  
מעט לעת צננות ישראל הלא דס כעניתי<sup>א</sup> כרס צהמה. ואס תאמר  
ניקוח שמא משטבלה ענקר ויאל מיד  
טומאה למפרע דרצנן היא והיכא  
דאיכא למיגזר מעת לעת שלם גזר  
מפקדה לפקדה והיכא דלא גזר  
מעט לעת לא גזר מפקדה לפקדה:  
**וצריכה להמתין ג' חדשים.** שלא מנשא  
להצנין צין זרע הזרע בקדושה לזרע  
הזרע שלא בקדושה: רבי יוסי מסיי.

לקמיה מפרש טעמא: **צריכות  
להמתין.** ואף על פי שקטנה אינה  
מתעברת גזירה קטנה אטו גדולה:  
**משמש צמון.** ונמנת מוך לאחר  
צנילה ושואבת הזרע: **מנטרא  
נפשה.** ומזמנת לה מוך: **דלא ידעה  
היכא ממטו לה.** שצאים למוכרה  
וסברה דלמא ממטו לה לגזי ישראל  
ופרקו לה ומנטרא נפשה לשמש צמון:  
**אלא יוצאה בשן ועין.** שפחה סקימא  
לדוניה את עיניה ויאלה לחירות מנח  
הוה ידעה מעיקרא דמיפוק לחירות  
דמנטרא נפשה לזמן מוך לשמושה: **כל  
ממילא.** מידי דליכא לאחדורי ציה  
מעיקרא דמיפוק לחירות מודה רבי  
יוסי: **הוי אנוסה דממילא.** דלא הוה  
ידעה דליסקיק בה הכי ומזמן לה  
מוך: **מתהפכת.** שיאל הזרע ולא  
יקלוט והא אפילו צמדי דממילא  
מלו למיעבד וכולן עושות כן: **משום  
דאיכא איבוד נשמה.** יש כאן עונש  
חמור ודיו צכך אס ענשתו לאצד  
נשמה ליהרג: **אימא לא.** אין זה  
עונש ימירה וליעציד ציה תרמי:  
**דלא חמיר איסוריה.** לא עבר עבירה  
חמורה ודיו שתענשו עונש אחד:  
לא

במלקות ומזמן וצריכא דא' אישמעינן מיתה ומזמן משום דאיכא איבוד נשמה  
אבל מלקות ומזמן דליכא איבוד נשמה אימא לא ואי אישמעינן מלקות  
ומזמן משום דלא חמיר איסוריה אבל מיתה ומזמן דחמיר איסוריה אימא לא  
צריכא ולרבי מאיר<sup>א</sup> דאמר לוקה ומשלם תרתי למה לי חדא במיתה ומזמן  
וחדא

כדי להצנין צין זרע שזרע בקדושה לשזרע שלא בקדושה זה אין נראה דהא לרצח דמפרש התם לעיל<sup>א</sup> טעם דצריכות להמתין גזירה שמא  
ישא אחותו מאציו ויבס אשת אחיו מן אמו כו' טפי אית לן למיגזר בקטנה צת ישראל דשין צה כל הנהו דמפרש התם אצל בגירות  
ושצויה ומשוחררת לא שייך שמא ישא אחותו מאציו ועוד דשמואל אית ליה סברא איפכא מדר' יהודה דהא שמואל קאמר בס"פ ד' אחין  
(שם דף נד: ושם) דכולן צריכות להמתין ג' חדשים חוץ מגירות ומשוחררת קטנה אצל קטנה צת ישראל אלא קטנה אטו גדולה וצגירות ומשוחררת לא גזר  
והיינו איפכא מדרבי יהודה ועוד דשמואל צשלמא בקטנה צת ישראל סבר כ"מ אלא צגירות כמאן לא כרבי יהודה ולא כר'  
יוסי ולרבי יהודה צין קטנה צין גדולה צריכה להמתין ולרבי יוסי אפי' גדולה אינה צריכה להמתין ומיכו למאי דמוקי להך דהכא צשראה שצנעלה  
אמי שפיר כר' יהודה ומינין למימר דדוקא צגראה שצנעלה קאמר ר' יהודה דגורי' קטנה אטו גדולה אצל אותה שאינה דואי צעולה לא ולפי לשון  
אחרון דהתם לא קשה כלל אע"ג דשמואל איפכא מדרבי יהודה כיון דאין הטעם משום י' דגורין קטנה אטו גדולה דלפילו צגדולה נמי שרי  
לפי שמתהפכת ואורי' דס"פ ד' אחין (ג"ו שם לה) מייתי הך צביתא דהכא ול"ג צה ימירות מצנות ג' ויוס אחד וצתוספתא נמי ל"ג ויהא דמיירי צגדולה  
אצל בקטנה מודה דאין צריכה להמתין כדקאמר צביתא דרדופה והשתא שמואל צגירות כר' יהודה וצבת ישראל כרבי מאיר ואפשר דצגירות קטנה מודה ר'  
מאיר דאין צריכה להמתין וללשון אחרון דהתם דאמר שמואל כולן צריכות להמתין חוץ מגירות ומשוחררת גדולה וקטנה צת ישראל אינה צריכה להמתין צנות  
משום דזנות דקטנה לא שכיח אצל צנשוואין גזר קטנה אטו גדולה וסבר צגירות כרבי יוסי וצבת ישראל כ"מ דגזר קטנה אטו גדולה וס"ל דדוקא צנשוואין  
גזר ר"מ ושמא צנשוואין מודה ר' יוסי לר"מ ומיכו צנות דואי פליג דהא שרי אנוסה ומפוחה אפילו גדולה ואית דגרסי צביתא דרדופה ר' יוסי צצמקוס ר'  
יהודה ושם פירשו: **א' הכי מ"ג דר' יוסי.** תימה לר"י דמשמע דמשום דאוקימנא צגראה שצנעלה הוה דקשיא ליה מאי טעמא צלאו הכי נמי תיקשי ליה  
צביתא דרבי יוסי דמייתי לקמן דאין דהתם לא וימיהו י"ס דגרסי צסמוך א"ל אציי צשלמא גירות כיון דדעתה לאיגורי כו' ולפי גירסא זו אחי שפיר שזה  
המקשה עמנו הוה דמייתי לה ומיכו י"ס דגרסי צסמוך א"ל אציי צשלמא גירות כיון דדעתה לאיגורי כו' ולפי גירסא זו אחי שפיר שזה המקשה לא ידע צביתא דמייתי לקמן  
דאציי הוה דמייתי לה וכן הוה גירסא צשילהי ד' אחין (ג"ו שם):

**אמר רבה קסבר רבי יוסי בו.** אליבא דרבי יוחנן משני דלדידיה דמפרש טעמא דר' יהודה שלא יהא חוטא נשכר לא קשיא מידי  
ומיכו רבה לא קאמר אלא דלמא: **אשה** מונה מתהפכת. ומשתא לא קשה אנוסה ומפוחה ומיכו יוצאה בשן ועין מודה רבי יוסי דצריכה להמתין  
לאותה למה תהפך: **הבא ע"ב בתו.** למאי דמוקי מתני' צפרק צן סורר (פסהדיו דף עג: ושם) צמפוחה צריך לאוקמה צצבא עליה וצגרה כדפרישית לעיל<sup>א</sup>: **ויעל בת אשתו.** הוה מצי למייתי אשת אציו וכלתו דהא שמיז נמי עריות דעל די קדושין  
אלא תנא ושייר: **חדא** במלקות ומזמן. לעיל<sup>א</sup> פירשתי למה לא יליף רשע רשע תימה דצריש החובל (צ"ק דף עג: פריך הא מיבעי ליה קרא  
דלא תקחו כופר דלא תשקול מיניה ממונא ותקטליה ומשני ההוה מכדי רשעתו נפקא הוה ליה למימר ההוה מלא יהיה אסון נפקא דכדי רשעתו  
אמא למלקות ומזמן וי"ל דהתם טעי כי היכי דטעי הכא מעיקרא לומר דמכדי רשעתו נפקא מיתה ומזמן ויהא דלא פריך האי צמלקות ומזמן  
כמיז לא חש להקשות משום דהוי מצי לשנויי מלא יהיה אסון נפקא אי נמי לסימנא צעלמא נקטיה התם: ומדא

**וסבר רבי יהודה בקדושתה קיימא והתניא הגיורת בו.** קשה  
דהשתא דמדמה גירות לצויה א"כ תיקשי ליה ממתינן גופה דר'  
יהודה לא משה גירות לצויה דתנן ר' יהודה אומר צצויה שפדית  
הרי היא צקדושתה משמע דצהך מודה לתנא קמא ואמר ר"י דמתני'  
אמי ליה שפיר דמודה צגירות שאין לה קנס דודאי היא צחוקת  
צעולה שצנעלה צעוד שלא היה דעתה להצנין ואפילו אס היה  
דעתה להצנין משתיה צת שלם שניס ויוס אחד מ"מ לא מנטרא  
נפשה כיון דאינה ראויה להתעבר אצל מהך דצריכה להמתין  
שלה חדשים אף על גב דדעתה לאיגורי ומנטרא נפשה הכי קאמר  
צריכה להמתין ג' חדשים דאי אפשר לשמור עלמה מן העובדי  
כוכבים כ"ש צצויה שהיא מוסרה צידם: **רבי יהודה אומר דיה שעתה.**  
פירש הקונטרס כיון דליכא מעט לעת מפקדה לפקדה נמי לא  
גזר רצנן ורבי יוסי דקאמר וממטרא מעט לעת לאו דוקא מעט לעת  
אלא כלומר צצרות מעט לעת ממטרא משנתגיירה: **שבירה מנטרא**  
נפשה. וא"ת והא צקטנה נמי מיירי דלא מנטרא נפשה דהא אינה יודעת  
לשמור עלמה וקאמר ר"י דצקדושתה קיימא דקתני צמתני ימירה  
מדת ג' שניס ויוס אחד וי"ל דקטנה לגמרי אינה מוסרת עלמה  
צציה וכהיא מוסרת עלמה קתה היא צת דעת ויודעת לשמור עלמה:  
**צצריכות להמתין שלשה חדשים** דברי ר' יהודה. משמע דאפי'  
צקטנה שאינה ראויה להתעבר קאמר רבי יהודה דצריכה להמתין  
מדקאמר ימירות מצנות ג' ויוס אחד דגזר קטנה אטו גדולה וקשה לר"י  
ולרבינו תם דתניא צצחולן (צצמות דף ע"ג: ושם) הרי שהיתה רדופה לילך  
צצית אציה או קטנה כו' צריכה להמתין ג' חדשים דברי ר"מ ר'  
יהודה מתיר ליארס ולינשא מיד אלמא לא גזר רבי יהודה קטנה אטו גדולה וכ"ת דוקא צגירות ומשוחררת ושצויה  
גזר טפי

הוא יצא אנשים ונגפה אשה הרה וצאו ילדיה ולא יצאה אסון עגוש יצאש באשר ישיית עליו בעל האשה והגון בפללים: שמות כא כב. והיה אם בן הבית הורשע והפילו השפט והקדו לקניו כדיר רשעתו במקסרי: דברים כה ב

גליון הש"ס רש"י ד"ה דיה שעתה וכו' לא גזר מפקדה לפקדה. כדליתא צנה לו ע"כ:

הגהות מהר"ב רנשבורג [א] נמי ר' יוסי אומר הרי הוא בכל הנשים ע"י נדה דף לו ע"ה מודה לליכא שעות וכו' והגאון מהר"ב פ' לא ציינו צצ"ס המדעים צגהומיו:

תורה אור השלם 1. ובי יצאו אנשים ונגפה אשה הרה וצאו ילדיה ולא יצאה אסון עגוש יצאש באשר ישיית עליו בעל האשה והגון בפללים: שמות כא כב. והיה אם בן הבית הורשע והפילו השפט והקדו לקניו כדיר רשעתו במקסרי: דברים כה ב